

Arrest

nr. 212 617 van 21 november 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. HOOYBERGHS
Azalealaan 25
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oezbeekse nationaliteit te zijn, op 5 april 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 februari 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt. De beslissing werd ter kennis gebracht op 6 maart 2017.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat S. HOOYBERGHS verschijnt voor verzoekster en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster kwam op 4-jarige leeftijd in België aan, vergezeld van haar ouders en broer N. Haar jongste broer T.S. werd in België geboren.

Op 13 november 2007 en op 13 mei 2009 diende het gezin telkens een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Het is onbetwist dat verzoekster en haar twee broers vele jaren werden geplaatst in een instelling door de jeugdrechtsbank omwille van een problematische opvoedingssituatie. Uit het administratief dossier blijkt dat dit betrekking had op huishoudelijk geweld van de vader op de moeder, middelenmisbruik door de vader, ernstig alcoholmisbruik door de moeder, diefstal door de ouders en brandstichting van een matras door de moeder. De moeder zou ook als "borderline"-type omschreven worden.

Op 6 maart 2012 verzocht de oudste broer van verzoekster, N., die intussen net meerderjarig was geworden en begeleid zelfstandig ging wonen, dat zijn aanvraag in een eigen afzonderlijke 9bis-procedure zou behandeld worden aangezien de aanvragen van het gezin van 13 november 2007 en 13 mei 2009 reeds jarenlang aansleepten en hij niet bezwaard zou worden door de familiale e.a. problemen veroorzaakt door de ouders.

Op 27 juni 2012 werd de oudste broer van verzoekster, N., tot een onbeperkt verblijfsrecht gemachtigd op grond van de artikelen 9bis en 13 van de Vreemdelingenwet volgend op de regularisatieaanvragen van 13 november 2007 en 13 mei 2009. Verweerder bevestigt dit ook in de nota en stelt eveneens dat verzoekster bij deze broer verblijft.

Op 28 juni 2012 werden dezelfde regularisatieaanvragen van 13 november 2007 en 13 mei 2009 voor de ouders, verzoekster en haar jongste broer, die toen nog minderjarig waren, ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

Op 4 oktober 2012 kreeg de moeder van verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering. Het inreisverbod bedroeg drie jaar.

In januari 2013 werd de moeder, van verzoekster en haar twee broers, gerepatriëerd naar Oezbekistan.

Op 30 juli 2014 antwoordde de procureur des Konings op een vraag van de gemachtigde over een eventuele verwijdering van de vader van verzoekster met de jongste broer T., dat *"een terugkeer van T. naar het milieu van zijn vader [...] absoluut niet aan de orde [is]. De broer en zus van T. lijken de primaire ondersteuningsfiguren te zijn waardoor niet alleen zijn verleden maar ook zijn toekomst eerder hier lijkt te liggen. Gelet op de voorgaanden in deze en het herval van vader in problematisch en onveilig gedrag waardoor hij niet als opvoedingsfiguur voor zijn kinderen kan optreden, maakt mijn ambt geen principieel bezwaar tegen de verwijdering van vader zonder het kind. (eigen onderlijnen)"*

Op 14 oktober 2014 diende de vader van verzoekster en de broers opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 16 oktober 2014 werd de vader, van verzoekster en haar twee broers, gerepatriëerd naar Oezbekistan. Hij kreeg een inreisverbod van 8 jaar.

Op 2 december 2014 diende verzoekster een eigen aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het jaar waarin zij meerderjarig was geworden.

Op 12 december 2014 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van de vader zonder voorwerp omwille van de repatriëring.

Op 28 februari 2015 richtte de advocaat een schrijven aan de gemachtigde waarin hij stelt dat zijn cliënte wachtende is op een Oezbeeks paspoort dat ze had aangevraagd bij de ambassade.

Op 18 juni 2015 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 2 december 2014 onontvankelijk omdat de gemachtigde van oordeel was dat niet was voldaan aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde en nam hij de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster diende een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Ze voerde in haar beroep evenwel niet duidelijk aan dat haar oudere broer zonder eigen paspoort of identiteitskaart werd gemachtigd tot verblijf. De Raad achtte dit gegeven ook niet aangetoond en verwierp het beroep.

Op 22 september 2016 besliste de jeugdrechter na het horen van S.T. de jongste broer van verzoekster, en verzoekster zelf, dat de plaatsing in de open inrichting van S.T. moet verlengd worden. In dit vonnis is opgenomen dat S.T. het liefst "thuis" zou wonen, bij zijn broer N. en verzoekster. Verweerder bevestigt in de nota ook dat de jongste broer in een jeugdinstelling verblijft en regelmatig tijd doorbrengt bij verzoekster en haar oudste broer.

Op 12 juli 2016 diende verzoekster opnieuw een eigen aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In deze aanvraag benadrukt verzoekster dat haar broers N.S. en T.S. eerder al gemachtigd werden tot verblijf in België en dit op voorlegging van dezelfde identiteitsdocumenten.

Op 26 oktober 2016 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken instructies gegeven om een A-kaart te verstrekken aan de jongste broer van verzoekster, de heer S.T.

Op 13 februari 2017 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 12 juli 2016 onontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.07.2016 werd ingediend door :

S., M. (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Het door betrokkene voorgelegde stuk met name haar geboorteakte kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde" (RVV nr. 11.335 van 19.05.08).

Art. 9bis § 1 van de wet van 15.12.1980 stelt dat: "In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt (eigen onderlijning), kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik [waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken]

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst." (eigen onderlijning). De Omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een nationale identiteitskaart.

Vermits de onderhavige aanvraag werd ingediend enkel in haar eigen naam, dient betrokkene bijgevolg zelf een eigen internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel of een nationale identiteitskaart voor te leggen. De voorgelegde documenten, nl. het paspoort van de heer S.K. (haar vader) heeft geen betrekking op betrokkene en kan dan ook niet aanvaard worden als geldig identiteitsbewijs voor betrokkene.

Met betrekking tot het geldige paspoort van mevrouw S.E. (haar moeder), waarin betrokkene vermeld wordt met foto dienen we op te merken dat dit niet aanvaard kan worden als identiteitsbewijs voor een meerderjarig kind. Betrokkene dient een internationaal erkend paspoort op haar eigen naam, of een gelijkwaardige reistitel of een nationale identiteitskaart voor te leggen. Betrokkene toont niet aan dat zij op basis van de paspoorten van haar ouders en haar eigen geboorteakte geen eigen internationaal paspoort kan bekomen bij de bevoegde ambassade.

De documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag is dus niet vervuld."

Op 9 maart 2018 diende verzoekster opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 27 april 2018 nam de gemachtigde van de stad Turnhout de beslissing tot niet-inoverwegingneming van deze aanvraag.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Ze voert eveneens aan dat de motivering niet afdoende is.

Zij licht dit middel toe als volgt:

"De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf die verzoekster had ingediend, onontvankelijk wegens het ontbreken van een identiteitsdocument.

Verzoekster legde bij haar aanvraag tot machtiging tot verblijf van 8 juli 2016, onder andere, de volgende stukken voor:

Identiteitsdocumenten (stuk 3)

- a. Paspoort moeder & 3 kinderen*
- b. Paspoort vader*
- c. Geboorteakte*

Verzoekster staat ingeschreven in het paspoort van haar moeder, evenals haar twee broers.

Er heeft nooit enige twijfel of onduidelijkheid bestaan omtrent de identiteit van verzoekster.

De bestreden beslissing stelt dat deze documenten niet kunnen aanvaard worden als een identiteitsdocument.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.*

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld wegens het ontbreken van de vereiste identiteitsdocumenten of wegens het niet of niet volledig betalen van de retributie zoals vastgelegd in artikel 1/1 en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

§ 3. De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk wordt louter beoordeeld op grond van de laatst ingediende aanvraag die door de burgemeester of zijn gemachtigde werd overgezonden aan de minister of aan zijn gemachtigde. De vreemdeling die een nieuwe aanvraag indient wordt geacht afstand te doen van de eerder ingediende hangende aanvragen.”

De hogervermelde bepaling definieert niet wat onder ‘identiteitsdocument’ dient te worden begrepen. Verzoekster heeft bij de huidige aanvraag het paspoort van haar moeder voorgelegd. (stuk 3a) Dit paspoort is nog steeds geldig (geldig tot 11 april 2018). Bovendien haar moeder staan ook verzoekster en verzoeksters broers ingeschreven in dit paspoort.

Dit paspoort vormt dan ook een identiteitsbewijs voor de moeder van verzoekster enerzijds, en de kinderen van verzoeksters moeder anderzijds. Het gaat om een officieel document afgegeven door de hiertoe bevoegde overheden. Ook de inschrijving van de kinderen in het paspoort van de moeder gebeurde door de hiertoe bevoegde overheden.

Het paspoort werd trouwens gebruikt toen verzoekster samen met haar ouders en broer naar België kwamen. De Belgische overheden hebben nooit enig voorbehoud gemaakt omtrent de geldigheid van dit paspoort dan wel omtrent de identiteit van verzoekster of haar broers. Het feit dat verzoekster inmiddels meerderjarig is geworden (evenals haar oudere broer Nikita), betekent niet dat het kwestieuze paspoort haar identiteit niet meer zou aantonen.

Het paspoort dient dan ook te worden aanzien als een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk door dit paspoort niet te aanvaarden als identiteitsdocument. Het weze trouwens opgemerkt dat de bestreden beslissing geen enkele motivering geeft, noch in feite noch in rechte, waarom dit paspoort niet kan aanvaard worden. Het bereiken van de meerderjarigheid is hiertoe geen afdoende motivering.

Des te meer is de bestreden beslissing kennelijk onredelijk daar waar verzoekster ook haar eigen geboorteakte en het paspoort van haar vader voorlegt. De bestreden beslissing zelf stelt expliciet dat een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen.

Er dient verder opgemerkt dat de oudere broer van verzoekster in 2012 – nadat hij de meerderjarigheid had bereikt en als meerderjarige zelf een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet had ingediend – gemachtigd werd tot verblijf van onbepaalde duur. Verzoeksters broer beschikt evenmin over een paspoort dat op zijn eigen naam werd afgegeven.

Het is dan ook kennelijk onredelijk om de aanvraag van verzoekster onontvankelijk te verklaren wegens het ontbreken van een identiteitsdocument.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht dient te worden beoordeeld of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot het bestreden besluit is gekomen.

Het is duidelijk dat de bestreden beslissing in onredelijkheid is tot stand gekomen. Artikel 9bis Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht worden geschonden.

Het middel is gegrond.”

Verzoekster voert onder meer aan dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet bepaalt wat onder "identiteitsdocument" moet worden begrepen, en meent wel degelijk een identiteitsdocument in de zin van deze bepaling te hebben voorgelegd, namelijk het paspoort van haar moeder waarin zijzelf en haar broers N. en T. ook ingeschreven staan. Zij stelt dat de Belgische overheden nooit enig voorbehoud hebben gemaakt omtrent de geldigheid van dit paspoort of omtrent haar identiteit en begrijpt niet waarom verzoekster, eens meerderjarig, niet langer haar identiteit met dit paspoort zou kunnen aantonen. Verzoekster vervolgt dat de gemachtigde onredelijk heeft gehandeld door dit paspoort niet als een geldig identiteitsdocument te aanvaarden. Ze wijst er enerzijds op dat het een officieel document is afgegeven door de hiertoe bevoegde overheden en ook de inschrijving van de kinderen in het paspoort van de moeder gebeurde door de hiertoe bevoegde overheden. Anderzijds onderstreept zij dat haar oudere broer, zonder over een paspoort op eigen naam te beschikken en die net als zij ingeschreven was in het paspoort van hun moeder, wel tot een verblijf van onbeperkte duur werd gemachtigd in 2012.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad beoordeelt de opgeworpen schending van de materiële motiveringsplicht door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen, in casu artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat verzoekster ook geschonden acht.

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:
– *de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
– *de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoon. (...)"*

Zoals verzoekster aangeeft, definieert deze bepaling niet wat onder een "identiteitsdocument" moet worden begrepen. Echter, in de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, die werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 4 juli 2007, wordt inzake het door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vereiste identiteitsdocument verduidelijkt: *"in dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog geldig zijn."*

Daarnaast wordt in de memorie van toelichting ook nog het volgende gesteld aangaande artikel 9bis van de Vreemdelingenwet:

"De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren." (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

2.1. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeksters aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk is, omdat hij niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde over de door verzoekster voorgelegde documenten heeft gemotiveerd waarom zij niet kunnen worden aanvaard als identiteitsdocument in het kader van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekster acht het onder meer kennelijk onredelijk van de gemachtigde om de geboorteakte niet als identiteitsdocument te aanvaarden. De gemachtigde heeft echter gemotiveerd dat een geboorteakte niet aantoonde dat de drager van het document de persoon is die erin vermeld wordt en niet dezelfde bewijswaarde heeft. Dit deel van de motivering, dat verzoekster onverlet laat en dan ook niet weerlegt, komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor, aangezien een geboorteakte onder meer geen foto bevat. Ook de motivering over het paspoort van haar vader, namelijk dat dit geen betrekking heeft op verzoekster zelf en dan ook niet als geldig identiteitsbewijs kan worden aanvaard, laat verzoekster onaangetaast en weerlegt zij dan ook niet.

Echter, verzoekster heeft eveneens een geldig paspoort van haar moeder voorgelegd, waarin verzoekster vermeld wordt met foto. Zij voegt dit stuk ook bij het verzoekschrift. Hieruit blijkt dat ook haar broer N. hierin met foto wordt vermeld, en er ook melding wordt gemaakt van de jongste broer T. Dit stuk bevindt zich ook herhaaldelijk in het administratief dossier. Verzoekster stelt dat haar broer N. met ditzelfde identiteitsdocument reeds in 2012 gemachtigd werd tot een verblijf. De Raad stelt vast dat verzoekster dit argument ook uitdrukkelijk heeft aangehaald in haar machtigingsaanvraag van 12 juli 2016 en het stuk heeft gevoegd van de Dienst Vreemdelingenzaken van 27 juni 2012 waarin aan de raadsman van haar broer N. wordt meegedeeld dat er een beslissing is genomen over de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Ze voegde ook het stuk betreffende de verblijfstitel van haar broer T.

Zoals supra reeds gesteld blijkt uit de memorie van toelichting de ratio legis achter de vereiste van een geldig paspoort of een gelijkgestelde reistitel of een nationale identiteitskaart. De wetgever wenst zekerheid over de identiteit en wenst een (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit niet te regulariseren. Verzoekster voert aan dat de Belgische autoriteiten echter nooit enig voorbehoud hebben gemaakt omtrent de geldigheid van het paspoort van verzoeksters moeder of omtrent verzoeksters identiteit. Verweerder betwist in de nota niet dat nooit aan de identiteit van verzoekster werd getwijfeld sedert haar aankomst op het grondgebied toen ze vier jaar was tot haar meerderjarigheid. De Raad stelt, na grondig onderzoek van het volumineus administratief dossier vast dat nooit enig voorbehoud hieromtrent werd gemaakt. Verder kan niet betwist worden dat verzoekster een op het ogenblik van de aanvraag geldig paspoort heeft voorgelegd, dat op haar betrekking heeft. Evenwel is het een paspoort dat niet exclusief betrekking heeft op verzoekster, maar is uitgereikt in hoofde van haar moeder en ook melding maakt van haar broers N. en T. en verzoekster.

Daargelaten de vraag of uit de lezing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en uit de aangehaalde voorbereidende werken zou kunnen afgeleid worden dat een dergelijk internationaal paspoort dat betrekking heeft op de persoon in kwestie, doch ook op andere gezinsleden, per definitie niet zou kunnen volstaan, hetgeen niet blijkt, stelt de Raad vast dat verzoekster een punt heeft waar zij erop wijst dat haar broer N. wel een machtiging tot verblijf kreeg op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder een "eigen" paspoort, in de zin van een paspoort dat "exclusief" op hem van toepassing is. Er blijkt ook niet dat broer N. een gelijkgestelde reistitel, een kopie van de nationale identiteitskaart, of een motivering heeft voorgelegd die toelaat hem vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Nochtans bevat het lijvig administratief dossier wel de eigen aanvraag van broer N. van 6 maart 2012 waarin hij verzoekt dat zijn aanvraag, vervat in die van het hele gezin, zou worden afgesplitst van de oorspronkelijke aanvragen van 13 november 2007 en 13 mei 2009. Ook deze oorspronkelijke aanvragen zitten in het administratief dossier.

Verder blijkt dat haar jongste broer, die zich ook in een analoge documentaire situatie bevond, ook werd gemachtigd tot verblijf op 26 oktober 2015.

Wat betreft de documentaire analoge situatie met de oudste broer N. blijkt, na grondig onderzoek van het administratief dossier, zoals supra onder de feiten weergegeven, dat op 13 november 2007 en op 13 mei 2009 voor het gehele gezin aanvragen worden ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Hierbij werden enkel de paspoorten van de ouders voorgelegd en de geboorteakten

van de kinderen. De kinderen werden wel vermeld in het paspoort van de moeder. Op 29 oktober 2010 dienden de ouders voor het gezin ook een verzoek tot internationale bescherming in, op de documenten *“inschrijving van een familielid”* wordt zowel voor verzoekster als voor de broer N. onder identiteitsdocument enkel *“andere: geboorteakte”* vermeld. Vervolgens deden zich bijzonder zware familiale e.a. problemen voor, zoals middelen- en alcoholmisbruik, diefstal en brandstichting van een matras door de ouders. De drie kinderen werden geplaatst door de jeugdrechter in een instelling. Op 6 maart 2012 verzocht de oudste broer van verzoekster, N., die intussen net meerderjarig was geworden en begeleid zelfstandig ging wonen, dat zijn aanvraag in een eigen afzonderlijke 9bis-procedure zou behandeld worden aangezien de aanvragen van 13 november 2007 en 13 mei 2009 reeds jarenlang aansleepten en hij niet wou bezwaard worden door de familiale problemen (veroorzaakt door de ouders). Op 27 juni 2012 werd N. effectief tot een onbeperkt verblijfsrecht gemachtigd. Er blijkt niet dat N. een paspoort heeft voorgelegd, anders dan dit paspoort van de moeder waarin hij is vermeld met foto, net zoals zijn zus – huidig verzoekster. Uit de A, B, C- inlichtingenbladen aangaande N. van 23 juli 2012 blijkt ook heel uitdrukkelijk te zijn vermeld onder *“In het bezit van: Paspoort /”*. Er wordt ook geen melding gemaakt van een ander identiteitsdocument. Wanneer verzoekster evenwel met hetzelfde stuk, nl. het paspoort van de moeder waarin zij net zoals haar broer N. met foto wordt vermeld, ook na haar meerderjarigheid, op 2 december 2014 en op 12 juli 2016 op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een zelfde aanvraag indient, wordt haar dit om documentaire redenen geweigerd.

Wat betreft de documentaire analoge situatie met de jongste broer T. stelt de Raad ten overvloede vast dat uit het volumineus administratief dossier blijkt dat in een schrijven van 18 maart 2016 de voogd van broer T. bevestigt dat *“op 26-10-2015 [...] hem door bureau MINTEH een A-kaart [werd] afgegeven geldig tot 19/10/2016 en dit met een uitzondering op de voorwaarde van het paspoort.”* (eigen onderlijnen) Verder leest de Raad in het administratief dossier wat betreft het bewijzen van de identiteit van broer T. in de aanvraag op grond van artikel 61/19 van de Vreemdelingenwet: *“stappen overeenkomstig artikel 110 decies van het KB: aanvankelijk heeft T. bij op het paspoort van de ouders gestaan. Echter, op de nieuwe paspoorten is hij geweigerd. T. was niet fysiek aanwezig, bovendien bestaat hij in Oezbekistan niet, enkel als je een woning hebt, kan je daar op die plaats waar je woont, worden geregistreerd en kan je beginnen met de aanvraag van een identiteitskaart; later volgt mogelijks dan een paspoort. T. is in dezelfde situatie als zijn zus.”* (eigen onderlijnen) Hetzelfde wordt hernomen in de synthesenota/MINTEH van 25 oktober 2015 waarbij ondanks *“afwezigheid bewijs van identiteit”* wordt voorgesteld een A-kaart te geven, wat achteraf ook is gebeurd en deze kaart werd verlengd.

Op het argument in de aanvraag van 8 juli 2016 van verzoekster dat haar beide broers op voorlegging van dezelfde identiteitsdocumenten wel werden gemachtigd tot verblijf, en zij dus een ongelijke behandeling ondergaat, antwoordt de gemachtigde niet in de bestreden beslissing. De analoge documentaire situatie met de broers wordt als dusdanig ook niet ontkend door verweerder in de nota. Verweerder stelt in de nota enkel *“of de broer van verzoekster al dan niet een eigen paspoort zou hebben gehad, betekent niet dat verzoekster zelf niet zou moeten voldoen aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde.”* Uiteraard volgt de Raad dat verzoekster moet voldoen aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde. Het is evenwel niet betwist dat verzoekster een op het ogenblik van de aanvraag geldig paspoort heeft voorgelegd dat op haar betrekking heeft, doch ook op haar moeder en broers N. en T. én dat de gemachtigde blijkbaar in een uiterst analoge documentaire situatie met broer N., die anders dan broer T. eveneens een aanvraag deed op grond van hetzelfde wetsartikel, wel aanvaard heeft dat een identiteitsdocument werd voorgelegd of dat aan de ratio legis was voldaan, met name dat er geen onzekerheid bestaat over de identiteit.

Verzoekster kan dan ook gevolgd worden dat het kennelijk onredelijk is in haar zeer analoge situatie met haar broer N. de aanvraag omwille van documentaire redenen onontvankelijk te verklaren. De Raad volgt het standpunt in de nota niet dat de gemachtigde na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerkten, heeft gehandeld.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangenomen. Dit onderdeel van het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

2.2. Verder voert verzoekster aan dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd. Hiermee wijst verzoekster duidelijk op de schending van de formele motiveringsplicht.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn.

Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

Verzoekster acht de motieven omtrent de weigering van het paspoort van de moeder, waarin ook zij en haar oudere broer N. worden vermeld, niet afdoende, meer bepaald acht zij de verwijzing naar het bereiken van de meerderjarigheid geen afdoende motivering. De Raad kan dit punt in casu volgen. Vooreerst blijkt dat verzoekster in de aanvraag van 8 juli 2016 uitdrukkelijk het argument heeft opgeworpen dat haar beide broers op voorlegging van dezelfde identiteitsdocumenten wel werden gemachtigd tot verblijf. Zoals supra reeds uitgelegd, bevindt verzoekster zich in een volledig analoge situatie als haar broer N. Zij werden immers eerst louter als minderjarige kinderen opgenomen in de initiële regularisatieaanvragen van hun ouders in 2007 en 2009. De identiteit van de kinderen werd bewezen op grond van het paspoort van de moeder waarin zowel N. als verzoekster met foto zijn opgenomen. Eens haar drie jaar oudere broer N. meerderjarig werd, verzocht hij op 6 maart 2012 om een eigen behandeling van diens aanvraag om machtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omwille van de familiale problematiek. Dit gaf aanleiding tot het ontvankelijk (en gegrond) verklaren van zijn machtigingsaanvraag op 27 juni 2012. Er blijkt op geen enkele manier uit het administratief dossier dat de gemachtigde van haar broer toen een bijkomende vereiste heeft gesteld op vlak van het aantonen van de identiteit. Wanneer verzoekster, toen zij eveneens meerderjarig werd, eveneens een eigen aanvraag indiende op grond van dezelfde wetsbepaling, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, neemt de gemachtigde opeens voor zijn zus op onbegrijpelijke wijze niet langer aan dat aan de documentaire ontvankelijkheidsvereisten is voldaan.

De Raad neemt in casu aan dat de bestreden beslissing op dit punt dus niet afdoende is gemotiveerd en de formele motiveringsplicht, zoals neergelegd in artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, is geschonden. Ook dit onderdeel van het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 februari 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES